

גונים שמאירים בהם חמשה אור, וכשמתפשטת ה' העליונה להאיר בה' התחתונה בחמשת הגונים (שמאירים) שלה, מיד מתפשטת ו' אליה, וזהו נוטה שמים פריעה, שודאי כשהיא מאירה בגוניה, נאמר בה וראייתה לזכר ברית עולם, וראייתה בתכשיטיה, כמו כלה שמתקשטת לבעלה, ומיד נוטה שמים פריעה, שבא אליה בעלה.

וזהו סוד של קו המדה שהוא ו', מאותה מדה שהיא י', ואחר שהיא נוטלת את השם הקדוש, היא נעשית מדה ממטה למעלה. כמו שנקדה י' היא מדה לעשר יריעות, כף היא אמה מצד האות ו' כלולה מעשר אמות. זהו שכתוב עשר אמות ארך הקרש, וזה י', ואמה ה' עליונה, וחצי האמה ה' תחתונה. ארך היריעה האחת זו ו'. ולמה נקראת ה' התחתונה חצי האמה? משום שנקראת מצה פרוסה, לחם עני. וכשעוררה הנקדה הזו אל א' שהוא אור סתום, נקרא קמ"ץ, קמץ סתום, בגלל וקמץ הפהן משם מלא קמצו, והיא מחשבה סתומה, ם סתומה. מי הוא המפתח שלה? פת"ח, וזה ו', והוא נטוי כמו זה (ציור למעלה) כשנפרד מהנקדה, הוא רקיע פתוח ודאי.

נטוי על ראשי החיה, שהיא ניצוץ של קמ"ץ, זהו שכתוב ודמות על ראשי החיה רקיע. מי החיה? זו מלכות, שהיא ניצוץ למטה מן רקיע כמו זה א ם מי הרקיע? זה צדיק, וזהי החיה אשר פחת אלה"י ישראל. ראשי החיה שלמטה - נצח והוד.

ויש חיה עליונה כמו זה: ו זה י', שהיא עליונה, שהיא על

תפאה, בחמש גוונים (דנהרין) דילה, מיד אתפשט ו' לגבה, ודא איהו נוטה שמים פריעה, דודאי פד איהי נהירא בגוונין דילה, אתמר בה (בראשית ט טז) וראייתה לזכור ברית עולם, וראייתה בתכשיטה, ככלה דמתקשטא לגבי בעלה, ומיד נוטה שמים פריעה, דאתי בעלה לגבה.

ודא איהו רזא דקו המדה דאיהו ו', מההיא מדה דאיהי י', ולבתר דאיהי נטלא שמא קדישא, אתעבידת איהי מדה מתתא לעילא. כמה דנקודה י' איהי מדה לעשר יריעו, כף איהי אמה מסטרא דאות ו', כלילא מעשר אמות, הדא הוא דכתיב (שמות כו טז) עשר אמות ארך הקרש, ודא י', ואמה ה' עלאה, וחצי האמה ה' תפאה, ארך היריעה האחת דא ו', ואמאי אתקרי ה' תפאה חצי האמה, בגין דאתקרי מצה פרוסה לחם עוני.

והאי נקודה פד סלקא לגבי א' דאיהו אוירא סתים, אתקרי קמ"ץ, קומץ סתים, בגין וקמץ הפהן משם מלא קמצו (ויקרא ב ב), ואיהי מחשבה סתימא, ם סתימא, מפתחא דילה מאי ניהו פת"ח, ודא ו', ואיהו נטוי פגוונא דא \ (ג"א), פד אתפריש מנקודה איהו רקיע פתוח ודאי.

נטוי על ראשי החיה דאיהי ניצוצא דקמ"ץ, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה רקיע, מאן חיה דא מלכות, דאיהי ניצוץ לתתא מן רקיע, פגוונא דא א (ג"א). מאן רקיע דא צדיק, והאי איהי חיה אשר פחת אלה"י ישראל, ראשי החיה דלתתא נצח והוד.

ואית חיה עלאה פגוונא דא ו דא י' עלאה דאיהי על הרקיע, ואיהי מחשבה